

Matt Ralphs
DČERA
ohně

FRAGMENT

Dcera ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Matt Ralphs
Dcera ohně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DGERA ohně

Matt Ralphs

FFRAGMENT

*Mámě a tátovi
za všechno*

Obsah

Prolog	11
1. Čaromýtina	18
2. Démon u dveří	23
3. Myšák Bramley	25
4. Hraniční les	30
5. Za plotem	36
6. Čaroles.	39
7. Dřevorubec	43
8. Trýzněné město	50
9. Pan David Drake, učedník lovce čarodějnic	56
10. Medvěd a skřítek	63
11. Vůz	67
12. Démonologie.	73
13. Hedvábí a jed.	82
14. Lilith a Vřetenáč	85
15. Nicolas Murrel.	88
16. Lovce čarodějnic	94
17. Opět v lese.	100
18. Chaloupka v lese	103
19. Panenka.	109
20. Tělesné pozůstatky.	113
21. Záblesk stříbra	117
22. Slepá Mary Applegateová.	121
23. Tajnosti a lži	126
24. Sifon	134
25. Ohyb řeky	139
26. Rivenpike	143
27. Špatný konec	147

28. Kostel a zvonice	151
29. Magický kruh	155
30. Vyvolávání.	158
31. Démoní sněť	160
32. Ubožákovo štěstí	163
33. Zjevení	166
34. Hrad	170
35. Nedívej se dolů	174
36. Sestup do tmy	180
37. Nečekané setkání.	186
38. Staří známí.	189
39. Ohnivá smrt	192
40. Slepá a ztracená	198
41. Potrava pro démony.	202
42. Baalův hlas.	207
43. Srostlý	210
44. Obětování duše	214
45. Trhání květin.	220
Epilog.	225
O autorovi	227
Poděkování.	228

Zvoneček se rozklinká,
zažeň bábu do pekla.
Smyčku z drátu udělej,
v ohni, tam jí bude hej!
Chyt' jí duši do síta,
bába už je zabitá.

Tradiční anglická dětská říkanka

PROLOG

Čaroles, Anglie 1656

Dvanáct let po skončení čarodějnické války

Mary Applegateová se probudila a v krku jí vězel knedlík. Knedlík strachu.

Někdo je v mém pokoji.

Ležela bez hnutí, tušila něčí přítomnost – spíš přítomnost nějaké věci – a byla si jistá, že ji ta věc pozoruje. Avšak slyšela jen šepot listí v korunách stromů a vzdálené houkání sovy. Nervy měla napjaté, ale nedokázala si ten tísnivý pocit nijak vysvětlit. Snad jen tím, že ucítila slabý pach železa podobný pachu teplé krve.

Nadzvedla se na loktech, až jí v nich luplo, a posadila se na posteli. „Bláznivá stará bábo,“ zabručela si pro sebe. „To se ti jen něco zdá.“

Chladný vzduch ji zastudil. S brbláním si přehodila přes ramena deku, s námahou se vyškrábala z postele a belhala se ze schodů. Staré kosti ji při každém opatrném kroku bolely.

Domovní dveře zavrzaly v pantech, dovnitř pronikl závan vůně deště a mokrého listí. V duchu se podivila, že před spaním nezamkla. Zavřela dveře a zasunula zástrčku.

Kulhala po kuchyni ke krbu, prsty šátrala po nahrubo omítnuté dřevěné stěně. Rozhrábla uhlíky, přihodila několik polen a oheň se rozhořel.

„Ach, Houseré,“ vzdychla a ohřívala si prokřehlé ruce nad plameny, „kdybys tu tak byl, ty starý hlupáčku.“

Od smrti jejího služebníka Maryin neradostný život ještě víc posmutněl. Tolik jí chyběl Houserův hlas a jeho společnost! Někdy se jí zdálo, že za sebou na prkenné podlaze slyší plácání jeho pařátků spojených plovací blánou, ale byla to jen ozvěna blednoucí vzpomínky.

Zavrtěla hlavou, pověsila na hák nad ohništěm kotlík okořeněné medoviny, posadila se a čekala, až se ohřeje. Její sladká vůně brzy naplnila kuchyň a ukolébala ji do neklidné dřímoty.

Probudilo ji zuřivé bouchání na dveře. Trhla hlavou směrem, odkud hluk přicházel, a srdce se jí rozechvělo jako lapená mūra. Nikdo ji už nenavštěvoval, obzvláště v takovou pozdní hodinu.

„Kdo je tam?“ zavolala a obezřetně se plížila ke dveřím. „Co chcete?“
Žádná odpověď.

Zhluboka se nadechla, odsunula závoru a na škvíru pootevřela dveře. Vzduch voněl mrazem, ptáci šramotili ve větvích stromů, jejich křídla šustila jako papír.

„Dnes je zima jako v hrobě,“ ozval se jakýsi mužský hlas, tichý a hluboký jako pohyblivý písek. „Smím dál?“

Nečekal na odpověď a protlačil se kolem Mary dovnitř.

„Kdo jste?“ vykřikla a spěchala za ním.

„Jen pocestný, který se chce ohřát. Polekal jsem vás?“ Stál tak blízko, že Mary cítila na tváři jeho dech.

„Já se jen tak něčeho neleknu. A už vůbec ne nějakého nočního návštěvníka,“ zabručela a maskovala svůj strach tím, že se zamračila.

„Opravdu?“ poznamenal neznámý pobaveně. Usadil se ke stolu, židle pod ním zavržala. „Páni, takový krásný oheň!“ Mary se v duchu rozzlobila. *Přijít k někomu bez pozvání, navíc takhle v noci, durdila se. Taková drzost!*

„Co to tu tak voní?“ začichal. „Medovina? Dal bych si šálek na zahřátí.“

V Čarolese bylo zvykem pomáhat potřebným, a to v kteroukoli denní či noční dobu. Mary zařala zuby. „S radostí,“ utrousila.

„Předpokládám, že nemíváte moc často hosty, když bydlíte takhle hluboko v lese.“

„V tuhle hodinu opravdu ne.“ Mary opatrně postavila kotlík s medovinou na stůl, sundala z police dva šálky a posadila se ke stolu naproti muži. „Tak vy jste zabloudil?“

„Zabloudil?“ Muž se zasmál. „Ne. Víím přesně, kam mám namířeno. S dovolením nám naleju.“ Naplnil šálky a medovina příjemně zavoněla.

Rozhostilo se ticho, Mary to ale dlouho nevydržela a vyštěkla: „Tak kam máte namířeno?“

„Do Rivenpiku.“

„Na to hrozné místo? Tam nic nenajdete, leda tak stíny a duchy.“

„Nu což, přesto tam mířím.“ Muž poposedl. „Ačkoli jsem si udělal malou zacházku, abych vás mohl navštívit... *Mary Applegateová*.“

„Odkud víte, jak se jmenuju?“ vyhrkla, div se nezalkla douškem medoviny.

„Och, já o vás víím všechno. Víím, proč tu žijete sama. Víím, kdo vás tenkrát oslepil a proč to udělali. Víím přesně, kdo a *co* jste zač.“

Mary se sevřelo hrdlo strachy. „Vy jste... lovec čarodějnic?“

„Naopak.“ Muž se opět krátce zasmál. „Vy mě opravdu nepoznáváte po hlase? No, je pravda, že je to už nějaká řádka let.“

Mary pátrala ve vzpomínkách... jeho hlas jí *opravdu* připadal povědomý. „Ne,“ vydechla nevěřícně. „To není možné. *Nicolas?*“

„Ano, jsem Nicolas Murrell, ministerský předseda čarodějnictví našeho bývalého krále.“

„Ale...“ Mary nechápavě kroutila hlavou, „já myslela, že vás tenkrát zajali a uvrhli do Toweru.“

„Tak, tak, Mary, to je pravda. A tam jsem si užil *péče* lorda Cromwella déle, než mi bylo milé. Ale uprchl jsem a teď právě probíhá hon na

mou osobu.“ Pak s uspokojením dodal: „Jste hostitelkou nejhledanějšího muže v Anglii.“

Mary vstala a nohy se jí div nepodlomily. „Žádám vás, abyste o-odešel,“ vykoktala. „Ihned.“

„Ale vždyť jsem sotva přišel. Posadte se, prosím.“ Klepl klouby prstů o stůl. „Sednout.“

Vyděšená Mary jako ve snách uposlechla.

„Tak mi povězte, Mary, proč jste se schovala tady v Čarolese?“

„Uprchla jsem, když jsme prohráli čarodějnickou válku,“ odpověděla a nervózně si pohrávala se stříbrným náramkem na ruce. „Ten les je teď jediné místo, kde jsem v bezpečí.“

„Už dlouho nebudete. Lovci čarodějnic roztahují své sítě. Cromwell vás chce vymýtit, a to jednou provždy. Už neexistuje žádné místo, kde by byli čarodějové a čarodějnice nebo ti, kdo s nimi sympatizují, v bezpečí.“

Mary zvedla třesoucími se prsty šálek. „Slyšela jsem, že Třináctka se brání a bojuje na severu.“

„To ano, ale už jí docházejí síly.“

„Modlím se za její úspěch,“ hlesla Mary.

„A přesto jste se nepřidala?“

V hlase mu zaznělo takové pohrdání, že se Mary úplně scvrkla. „K čemu bych jim byla? Kromě toho už jsem zažila tolik válek, že by to vydalo na celý život. Nechci s tím už nic mít.“

„A co tedy chcete?“ zeptal se Murrell.

Mary sebrala odvahu, naklonila se dopředu a pronesla: „Mít svatý pokoj.“

„To bohužel nepůjde.“ Murrellův hlas jí kapal do uší jako sladký sirup. „Chci, abyste mi pomohla.“

„Jak může stará slepá čarodějnice pomoci někomu, jako jste vy?“

Murrell jí položil svou studenou ruku na její. Mary sebou trhla, když ucítila, že muž má místo palce jen krátký pahýl.

„Chci informaci,“ pronesl a stiskl jí prsty.

„Proč bych vám měla něco říkat?“ zašeptala Mary a přála si, aby dokázala ovládnout svůj třesoucí se hlas.

„Protože vám výměnou taky něco dám.“

Židle zaskřípala, jak Murrell vstal. Pak dlouhými kroky obešel stůl a postavil se přímo za Mary. Úplně ztuhla, když ji oběma rukama popadl za hlavu a konečky prstů jí tiskl víčka. Něco si při tom brblal pod vousy a Mary v lebce vyšlehla prudká bolest jako bílý plamen.

„Přestaňte,“ zachrčela a snažila se mu odtrhnout ruce. „Co to děláte?“

„Dávám vám dárek,“ odpověděl Murrell a pustil ji. „Otevřete oči.“

Mary zamžourala. Před zraky se jí začaly míhat barvy a slepota, která ji trápila několik desítek let, zvolna mizela. Už viděla i obrysy věcí kolem, zostřovaly se: jídelní stůl se skvrnami na desce, jasné plameny ohniště, police se sklenicemi zavařenin, hrnci a měděnými kotlíky.

„Co jste to udělal?“ vykřikla a přála si, aby měla odvahu otočit se a pohlednout mu do tváře. „Vždyť vy přece nejste obdařený kouzelnou mocí – neměl byste umět čarovat. Co je to za nečisté čáry?“

Murrellův stín se nad ní tyčil. „Myslím, že víte.“

„Dábelské čáry?“ zalapala Mary po dechu. „No ne... Vy jste byl vždycky lehkomyšlný, Nicolasi, ale spolčit se s démony...“

„V dnešní zlé době je to nutnost.“

„Démonovi přece nemůžete věřit – víte stejně dobře jako já, že vás zradí během mrknutí oka. Přiznejte se, čeho jste se zřekl, abyste získal tuhle kouzelnou moc?“

„Jsem odhodlaný obětovat cokoli, abych zachránil naše lidi,“ prohlásil Murrell. „Na rozdíl od vás.“

Mary se zhluboka nadechla, snažila se zpomalit splašený běh srdce.

Podívala se na své ruce. Kůží tenkou jak papír jí prosvítaly klikaté žíly a obrysy kostí. „Vypadám tak staře,“ pronesla.

„Čas není tak milosrdný jako já,“ zdůraznil Murrell. „A abych vám to dokázal, umožním vám konat pokání.“

„Za co se mám kát?“

„Za to, že jste opustila svoje lidi a vzdala jste boj proti lovcům čarodějnic,“ upřesnil. „A teď, Mary, *něco za něco*. Chci se vás zeptat jen na jednu jedinou věc. Když mi odpovíte po pravdě, dám vám pokoj. Ale jestli budete lhát –“

„Ušetřete si ty výhrůžky,“ zarazila ho Mary odvážně, i když v ní byla malá dušička. „A k věci.“

Murrell se sklonil, až se jí ústy div nedotýkal ucha.

„Kde je?“

Mary pevně stiskla víčka. Věděla, na koho se Murrell ptá. *To ne*, pomyslela si. *To ti nemůžu říct*.

Stisk Murrellových rukou ještě zesílil, opřel se jí celou svou vahou o ramena. „No?“ pobídl ji.

„Kde je kdo?“ zeptala se naoko nechápavě.

„No tak, Mary, nedělejte ze mě hlupáka. Moc dobře víte, koho hledám.“

„Vůbec netuším, na *koho* nebo na *co* se ptáte,“ sykla vztekle. „A vypadněte z mého domu. Nikdo vás sem nezval.“

„Doufal jsem, že to nebude třeba,“ vzdychl Murrell. „Ale myslím, že je načase, abych vás představil vašemu druhému hostu. Syrohlave, vylez a pozdrav naši hostitelku.“

Dveře kumbálku pod schody se se skřípěním otevřely a zavanul odtamtud stejný železitý pach krve, jaký Mary předtím cítila ve své ložnici.

„Pojď sem, Syrohlave,“ poručil Murrell. „Posaď se tady ke stolu.“

V kumbálku se pohnul nějaký stín a za okamžik se odtamtud vynořila smrtelně bledá hlava, hladká a bez výrazu, až na dvě zející nosní dírky. Osvítily ji záblesky ohně z krbu. Potvora bez kůže, s obnaženým masem a šlachami doklusala po čtyřech ke stolu, černými drápy škrábala o prkenou podlahu.

Démon, pomyslela si Mary. *Pozoroval mě, když jsem spala. Byl celou dobu tady!*

Murrell zvedl šálek ke rtům. „Výborná medovina. Velice osvěžující.“ Mary namířila třesoucí se ukazováček na démona. „Ve jménu mocné měsíční královny ti nařizuji, abys odešel z tohoto místa.“

Démon zívł a odhalil řady ohavných zubů. Vymrštil hadí jazyk, třepotal jím a ochutnával vzduch.

„Tvá ubohá zaklínadla nebudou na Syrohlava vůbec účinkovat,“ posmíval se Murrell. „Měla by sis uvědomit, jaké máš štěstí, ježibabo. Jen málo lidí má možnost vidět tak mocného démona, a ještě méně z nich se dožilo dnešní doby, aby o tom mohlo vyprávět.“

Mary ucukla dozadu, když se k ní bestie naklonila a ovanula ji horkým dechem z hnusných nozder. „Vyvolávání démonů je porušováním zákonů čarování.“

„Já se rozhodl, že na ně už nebudu dbát.“

„Nemáte na to *právo*. Co když zaklínadlo, kterým ho ovládáte, selže? Co když zemřete a tato... *ohavnost* se bude moct volně potulovat bez pána, který by ji krotil?“

„Jsmo ve *válce*, Mary. Potřebujeme zbraně, s kterými budeme bojovat. A teď k věci. Kde... je... ta...?“

„Nevím, o kom mluvíte,“ opakovala zatvrzele Mary.

„Lhářko.“

Mary upřeně hleděla do stolu, rty pevně semknuté.

„Syrohľav má hlad,“ poznamenal Murrell. „Možná začne od vašich nohou.“

Démon zacvakal uslintanými čelistmi a stará čarodějnice raději zavřela oči.

„Dávám vám poslední možnost, Mary Applegateová,“ pokračoval Murrell. „Kde najdu Hecate Hooperovou?“

I. ČAROMÝTINA

*Čarodějnice jsou moudré i mazané, rozumí bylinkám a léčitelství.
Ty nejzručnější, kterým se říká vládkyně kouzel, ovládají kouzlo,
s jehož pomocí mohou čarovat a zaklínat.*

Dr. Neil Fallon: *Poznámky o čarodějnictví a démonologii*

Čaromýtina v Čarolese o tři dny později...

Hazel Hooperová se procházela v sadu, tiše si pohvizdovala a libovala si, jak jí slunce hřeje záda. Jeho paprsky se prodíraly korunami stromů a prosvětlovaly třešňové kvítky, až jejich okvětní lístky vypadaly jako plátky zlata. Na Čaromýtině byl nádherný letní den. Čaromýtina byla jejím domovem, jediným, který v životě poznala. Sáhla do košíku pro jablko a pořádně se do něj zakousla, šťáva jí stékala po bradě. *Jsou tak akorát na koláč*, pomyslela si.

Najednou se v půli sousta zarazila, protože na cestičku před ní vyběhlo něco velkého a zrzavého. Byl to Zrzek, nevrlý kocour její mámy, s nímž Hazel nepřetržitě válčila. V tlamě držel něco malého a chlupatého, tělíčko jen bezvládně viselo.

„Zrzku!“ křikla Hazel. „Co to máš? Ty zlá potvoro – vždyť je to jen malý pch. Chudáček!“ Rozzlobila se a ze všech sil po kocourovi mrštila nakousnutým jablkem. Přeletělo mu nad hlavou a rozprsklo se o nedaleký strom. Lepkává dužina nezbedníka postříkala.

„Ulov si něco stejně velkého, jako jsi ty!“ křikla. Kocour myšku pustil a s pronikavým zamňoukáním zmizel v křoví.

Hazel odložila košík a co nejopatrněji bezvládné tělíčko zvedla. Držela chvějící se myšku v dlaních. Zavřela oči, zapátrala v paměti po léčivé zaklínací formuli, kterou se pečlivě naučila z máminých čarodějných knih, a pak zamumlala:

„*Magia-mus-sanaret*.“ Jako obvykle se nic nestalo.

„Vydrž, myšičko,“ povzbuzovala ji a potlačila zklamání. „Máma tě dá do pořádku.“ Pelášila ze sadu do dobře udržované zeleninové zahrádky. Na konci pěšiny stála chaloupka s prohnutou doškovou střechou, kolem dveří bujely nejrůznější květiny. Hazel bez dechu vrazila do kuchyně. „Mami, podívej se, co jsem –“

Nedopověděla, protože ji do nosu udeřil silný puch. Hecate, její matka, stála v oblaku mastné páry u sporáku, skoro ji nebylo vidět. Hleděla do hrnce, v němž něco pobublávalo, jednu ruku v bok, druhou si zamýšleně mnula bradu.

„Co tu tak smrdí?“ Hazel zalapala po dechu, měla pocit, že se udusí. „Další odpuzovač duchů?“

„Mmm, potřebuje to něčím ochutit, to jo,“ zabručela Hecate. „Bud tak hodná a podej mi trochu šípku, ano?“

„Hned, mami. Ale nejdřív se podívej, co Zrzek provedl.“ Hazel jí ukázala myšku. „Ten tvůj ochočený služebník nejraději mučí zvířátka, která jsou menší než on. Je to takový trapič!“

„Sice to je můj služebník, ale to neznamená, že pořád nemá své zvířecí pudy,“ poučila ji Hecate. Svráštla obočí a podívala se na myšku. „Má zlomenou pacičku a je v šoku, ale myslím, že mu dokážu pomoci.“

Hazel jen kulila oči a s obdivem sledovala, jak její matka zamumlala zaklínadlo „*Magia-mus-sanaret*“, pak se dotkla rty plchova čumáčku a vydechla obláček stříbrné mlhy. Za okamžik myška otevřela oči, posadila se a čistila si zhojenou pacičkou vousky.

„Já to zkoušela, ale nešlo mi to,“ povzdychla si Hazel.

„Určitě ses snažila,“ chlácholila ji Hecate a přikryla bublající kotlík pokličkou. „Asi bychom tu měly vyvětrat...“

„Ale neměla bych už taky umět čarovat? Vždyť už jsem dost velká, ne?“

„No to ano. Ale... vždyť jsme o tom přece už mluvily, Hazel. Není moc velká šance, že se staneš vládkyní kouzel. My jsme takový vzácný druh.“

„Ale já *chci* být jako ty,“ trvala na svém Hazel. „Mít svého kocoura služebníka, umět léčit a...“

„Já vím, že chceš.“ Hecate vzdychla. „Ale věř mi, že bude mnohem bezpečnější, když zůstaneš obyčejná holčička, která nebude umět čarovat.“ Pohládila Hazel po rozčuchaných zrzavých vlasech. „Mohla by ses česat častěji. A vidím, že jsi zase v těch hezkých šatech lezla po stromech. Podívej, tady je máš rozpárané.“

Kéž bys se mnou už nejednala jako s malým děčkem, pomyslela si naštvaně Hazel.

„Brzy nás navštíví Mary,“ dodala Hecate a přetrhla tím Hazeliny myšlenky. „Přinese mi tu knihu o bylinkách, o které jsem ti povídala.“

Hazel zvedla oči ke stropu. „Bezva,“ zabručela.

„Je v ní velice poučná kapitola o muchomůrkách, kterou by sis podle mě měla přečíst,“ dodala Hecate a významně povytáhla obočí.

„Už jsem říkala, že mě mrzí, že jsem nasbírala ty špatné,“ naježila se Hazel. „Nechtěla jsem nás tím slaným koláčem otrávit.“

„Já vím,“ usmála se Hecate. „Říkám to jen z legrace.“

Hazel se dívala, jak myška cupitá k míse s ovocem, a snažila se zahnat svůj nával zlosti. Venku bylo tak krásně a kazit si den hádkou by byla škoda. „Je to pravda, že Maryin služebník minulý měsíc posel?“

„Houser už byl starý, nadešel jeho čas,“ vysvětlila Hecate.

„Takže je teď úplně sama?“

„Vždyť má přece nás.“

„Ale *bydlí* sama. Musí jí být moc smutno!“ Plch se snažil vyškrábat do mísy s ovocem, Hazel mu pomohla. Podepřela mu zavalitý zadeček a on se překulil dovnitř.

„Mary je soběstačná ženská a je zvyklá být sama.“

„Jenže je slepá a už stárne, mami. Myslím, že je to smutné – nikdo by neměl být *pořád* sám.“

Hecate se posadila ke stolu a vzala Hazel za ruku. „Ty máš určitě jako obvykle nějaký nápad, co s tím udělat, že?“

„No... co kdybych k ní na pár dní šla a dělala jí společnost? Až k nám přijde na návštěvu, mohla bych s ní pak odejít a –“

„Víš, že nemůžeš z Čaromýtiny odejít,“ připomněla jí Hecate.

„Ale vždyť by to bylo jen na pár dní...“

„Ne, Hazel. Ne. Nemůžeme za Hraniční plot. Už jsme o tom přece mluvily.“

„Nemluvily. Teda ne pořádně.“ Hazel odtáhla ruku.

„Řekla jsi mi sice, že tam nemůžeme, ale nikdy jsi mi nevysvětlila *proč*.“

„Jsi ještě moc malá na to, abych –“

„Brzo mi bude dvanáct!“

Hecate klepla prstem o stůl. „*No právě*.“

„Já chci jen vědět, proč mě tu držíš jako *vězně*!“

„Ale... tohle je přece náš domov.“ Hecate posmutněla. „Myslela jsem, že to tu na Čaromýtině máš moc ráda.“

„*Mám*,“ souhlasila Hazel. „Ale za celý svůj život jsem odsud nevytáhla paty. Chci vidět i zbytek Anglie. A poznat další lidi než jen tebe a Mary. Copak to nechápeš?“

Zoufale si popotahovala pramen zrzavých vlasů. „To mě tu opravdu chceš držet zavřenou *do smrti*?“

Hecate se dívala na své sepjaté ruce. „Ty nevíš, jak to tam za hranicemi vypadá.“

„Tak mi to řekni! Chci se jen dovědět pravdu. To si snad zasloužím, ne?“

„Moje holčička už není tak malá,“ usmála se smutně Hecate a pohladila Hazel po tváři.

„To se ti právě snažím říct, mami.“

„Možná nadešel čas, aby ses to dozvěděla.“ Hecate vytáhla vystrašeného plcha z mísy. „Pustím toho tvorečka na svobodu a smočím se v jezírku, abych si vyčistila hlavu. Až se vrátím, tak si promluvíme.“

2. DÉMON U DVEŘÍ

Démoni jsou příšerné bytosti v té naprosto nejohavnější podobě.

Velký mág David Ellefson: *Postřehy z podsvětí démonů*

Hazel otevřenými domovními dveřmi pozorovala, jak Hecate přebrodira jezírko a pustila myšku pod vrbu na břehu.

Co se to v Anglii děje, že se máma tak bojí?, vrtalo jí hlavou. Pomyšlení, že se to už brzy dozví, v ní vyvolávalo radostné očekávání i strach.

Ve vzduchu poletovaly padáčky se semínky pampelišek a vlaštovky lovící mouchy se míhaly nad jezírkem a střemhlav se vrhaly až k třpytící se hladině.

Hecate se ve slunci leskly vlasy, byla už po pás ve vodě. Do kuchyně zavanula vůně zimolezu s příchutí čehosi železitého, jehož původ Hazel nedokázala rozpoznat.

Když ten pach zesílil, vyvolal v ní takový pocit strachu, až se jí sevřel žaludek. Vstala a narazila přitom nohou do stolu. Mísa s jablky se převrátila, jablka se rozkutálela a se zaduněním dopadala na podlahu. Hazel doběhla ke dveřím právě včas, aby viděla, že se něco odrazilo od břehu jezírka a pod vodou klouzavě zamířilo směrem k matce.

Pod hladinou projel nějaký tvor s vypouklou bledou hlavou bez očí. Už se vynořil – napjatý a přichystaný ke skoku, tlapy s černými drápy připomínaly modlíci se kudlanku připravenou zaútočit.

Hazel se konečně uvolnilo stažené hrdlo a vykřikla, ale Hecate se ani

nestačila rozhlédnout. Ten tvor vyrazil vpřed, chytil ji za krk a kolem pasu a vyzvedl ji z vody. Hecate sebou zmítala a zápasila s ním, kopala kolem sebe, až z jezírka vystříkovaly gejzíry vody, ale zřůda ji v pevném sevření vlekla k protějšímu břehu.

Matčin pohled se na krátký okamžik setkal s dceřiným. „Uteč, Hazel – uteč!“

Ale Hazel se ani nepohnula. Popadl ji takový vztek, jaký dosud nikdy nepocítila, vyšlehl jako plamen a spálil její strach. „Nech mou matku na pokoji!“ zaječela a okolní svět zrudl.

Vzduch úplně praskal energií, jak jí srdce pumpovalo do žil tolik čarovné moci, až se jí zdálo, že se jí rozletí lebka na dvě půlky. Vykřikla, prudce vymrštila ruce a vyslala horkou vlnu ohně, která se valila přes zahradu k jezírku.

Tvor se otočil a použil Hecate jako štít. Nevydal ani hlásku, i když mu oheň přeběhl po zádech a spálené maso se odlouplo.

Hazelino prudké kouzlo zaprskalo a odumřelo. Zhroutil se na zem a zvedla hlavu právě ve chvíli, aby ještě zahlédla, jak démon mizí mezi stromy a něžně nese její matku v náručí jako nějaké novorozeňátko.

3. MYŠÁK BRAMLEY

*„Největší hrozbou jsou pro nás vládkyně kouzel.
Jsou to vždy ženy a dokážou mnohem lépe ovládat kouzla
než obyčejné čarodějnice.“*

Matthew Hopkins, generál lovců čarodějnic

Hazel se probudila napůl utopená a lapala po dechu. Ležela na zemi úplně promrzlá, jednu ruku měl nataženou dopředu jako tonoucí, který se snaží zachytit se záchranného lana. Černé mraky na nebi chrlily proudy deště, jejich nafouklá břicha protínaly blesky.

Mami, pomyslela si, kde jsi?

Hrdlo měla jako spálené, trápila ji žízeň. Hltavě se napila přímo z kałuže, v níž ležela. Zkalená voda jí dodala aspoň tolik síly, aby se vratce postavila na nohy. Vypravila si, co se stalo: Démon bez očí odvlékl její zděšenou matku. Ale nejživější vzpomínka byla na kouzelný oheň, který jí tryskal z prstů. Podívala se na ruce. Byla přesvědčená, že je bude mít samý puchýř a kůži dočerna spálenou, ale nikde nic.

Tráva a rákosí kolem jezírka byly sežehnuté dohněda, ve vzduchu bylo ještě trochu cítit síru a kouzlo.

Její kouzlo. V dálce se prostíral les, táhl se jako černá šmouha na mokřem pergameni až za obzor.

Kdo byl ten... netvor? Proč odvlékl mámu? bzučelo jí hlavou. Pátrala pohledem, jestli je někde nezahlédne. *Je máma vůbec ještě naživu?*

Odhrnula si z obličejové promáčené vlasy, rozběhla se zpátky do chaloupky a chvatně otvírala zásuvky a skříňky. Do brašny si sbalila chléb,

sýr, sušené maso, kapesní nožík, malý váček mincí a pár kousků prádla. Pak se převlékla do suchých šatů, obula si pevně šněrovací boty, jejichž podrážky byly podbité cvočky, přes ramena si přehodila červenou pláštěnku s kapucí a spěchala ke dveřím. Tam se zarazila.

Svět za Čaromýtinou vůbec neznala, ale odmalička jej toužila vidět. Ale teď, když bylo zoufale potřeba odejít, nedokázala v sobě najednou najít ani špetku odvahy, aby překročila práh a vydala se na cestu. Pátrala v srdci po nějaké naději, ale našla tam jen pochybnosti a strach.

„Tak do toho, Hazel,“ poručila si šeptem a zařala pěsti. „Zvládneš to.“

„Nechceš doufám nikam jít v tomhle počasí, že ne?“ ozval se pisklavý hlásek.

Hazel se prudce otočila. „Kdo je to?“

„Já.“ Hlásek zněl rozzlobeně.

„Ehm, kdo...? Kde jsi?“

„Copak jsi slepá? Tak se rozhlédni. Tam ne, *tady* přece.“

Hazel otevřela údivem pusou. Na převrácené míse na ovoce seděl ten malý plch a tvářil se nadurděně, až mu vousky pošukávaly.

„Zavři pusou,“ obořil se na ni. „Vypadáš jako blbeček.“

Hazel se konečně vzpamatovala. „Ty umíš... mluvit?“

„Jak vidíš.“

Sklonila se a vzala ho do dlaně. Měl teplou hebkou srst. „Nemůžu tomu uvěřit.“

Plch stál na zadních nožičkách a rozzlobeně jí pohrozil přední pacičkou. „Jak se opovažuješ? Zvednout mě bez dovolení!“

„Ty opravdu umíš *mluvit!*“ Hazel na něj kulila oči. „Ale jak to děláš?“

„Pusou, samozřejmě. Vidíš, jak se mi při každém slově pohybuje? I když ti musím říct, že až dosud jsem mohl mluvit jen s ostatními zvířaty.“ Nervózně se rozhlédl.

„Mimochodem, kde je ten hrozný kocour?“

Ve vzduchu zapraskalo kouzlo a Hazel plcha málem pustila na zem, protože mu ze srsti vyšlehly plameny. Celý zazářil a ocásek mu žhnul

jako rozžhavený pohrabáč, i když Hazel cítila jen teplé zalechtání. Za pár vteřin plameny pohasly.

„Co to bylo?“ vykřikla.

„To já nevím,“ zakvílel plch. „Začalo to, když jsem uvízl v tom tvém ohňostroji u jezírka. Jsem celý *kouzelný* a nelíbí se mi to. Musíš dávat pozor, na koho míříš.“

„To jsem ti způsobila já?“

„Ano.“ Plch znechuceně kroutil hlavou. „Byl jsem u jezírka, dělal jsem si svoje a vtom jsi mě zasáhla tím svým pitomým kouzlem. Žádný z mých kamarádů se mnou teď už nepromluví a já se jim nedivím.“ Rozzlobeně se na Hazel podíval, vousky naježené hněvem. „A to všechno kvůli tobě.“

Hazel nešťastně sklesla na židli a bezradně na plcha hleděla. „To mě mrzí. Až do dneška jsem nevěděla, že dokážu čarovat. Přišlo to tak nečekaně! Ještě štěstí, že nejsi zraněný.“

Plch se pohrdavě usklíbl. „Hlavně se do toho už víckrát nepouštěj.“

Po chvíli trapného ticha se Hazel zeptala: „Máš nějaké jméno?“

„Samozřejmě že mám jméno. Všechna zvířata se nějak jmenují. Já se jmenuju Bramley, podle odrůdy jablek, která mám nejraději.“ Významně se díval na jablka rozkutálená po zemi.

Hazel ho postavila na stůl, zvedla jedno šťavnaté jablíčko a svým kapsním nožikem odkrojila plátek.

„Díky,“ zabručel.

„Já jsem Hazel. Hazel Hooperová.“

„Tak dobrá, Hazel Hooperová. Vzhledem k tomu, že jsi mě předtím zachránila před tou kočkou, tak ti asi můžu odpustit.“

Hazel se zadívala otevřenými dveřmi k lesu. „Musím jít,“ prohodila spíš jen tak pro sebe.

„Nesmysl. Podívej se na ten liják. Úplně by tě spláchl.“

„Já ale *musím* jít.“

„Pak to ale nesváděj na mě, jestli se nachladíš,“ varoval ji Bramley a pacičkami si čistil vousky postříkané jablečnou šťávou.

„Musím najít svou mámu. Ale co zmůžu proti tomu... *čemu?*“

Bramley jí skočil do klína a vzhledl k ní.

„Víc, než si myslíš – přece nejsi jen tak obyčejná holka.“

„Ne?“ Hazel svráстила obočí.

„Umiš čarovat, ne? Takže to znamená, že jsi...?“

„Čarodějnice.“ Když to slovo vyslovila, úplně ji zamrazilo v zádech.
„Jsem ohnice, ohnivá čarodějnice.“

„Správně! A já si teď udělám hnízdo v tvých vlasech,“ oznámil Bramley. Vyšplhal jí po šatech až na hlavu a šmejdil čumáčkem v jejích tmavorudých kudrnách.

„Takže půjdeš se mnou?“

„Jak vidíš.“

Hazel zavrtěla hlavou. „Ale proč?“

„Ach jo. Vidím, že to budu já, kdo bude myslet za nás oba,“ povzdychl si Bramley. „No tak, *přemýšlej* přece!“

„Aha, už vím! Budeš můj služebník!“

„Konečně ti to došlo,“ zabručel a zahrabával se jí hlouběji do vlasů.

„Ale jak to...?“

„Když jsem byl malý, slýchával jsem příběhy o zvířatech, která zasáhlo nějaké kouzlo, a ona pak začala mluvit s čarodějnicemi. Vždycky jsem doufal, že *mně* se to nestane.“ Přelezl Hazelinu hlavu a vykoukl nad jejím druhým ramenem. „Aha, tady to asi bude stejné jako tam,“ poznamenal trochu zklamaně.

„Chápu,“ řekla Hazel. Usoudila, že společnost nevrleho hlodavce bude lepší než nic. „Berme to tedy tak, že všechno zlé je k něčemu dobré, co říkáš? A můžeš si udělat hnízdo v mých vlasech, pokud mi slíbíš, že tam nebudeš trousit bobky.“

„Za koho mě máš – copak jsem nějaká obyčejná krysa nebo potkan?“ Bramley se jí přitiskl teplým kožíškem na kůži. „A teď tedy pojďme, jestli musíme.“

„Já si myslím... já myslím, že tamto, co odneslo mámu, byl *démon*.“

„Démon?!“ zapištěl Bramley. „Jsou všichni tak šerední jako on?“

„Nevím, ale tak jako tak ho musíme vystopovat.“ Hazel vzala brašnu a vykročila do deště.

„Víš, že jsem měl takový nepříjemný pocit, že to řekneš?“ zabručel Bramley.

4. HRANIČNÍ LES

Některé čarodějnice jsou schopné ovládat přirozený svět za nějakým ušlechtilým účelem, například léčí zvířata nebo zajišťují bohatou úrodu.

Titus White: *Studie o dobročinné magii*

Bramley se držel Hazel za ucho a Hazel se vydala po stopě. Zdupaná tráva mezi stromy ukazovala, kudy démon matku nesl. Hazel cítila ve vzduchu slabý pach krve a nevěděla, jestli je skutečný, nebo se jí to jen zdá. Hlavně však věděla, že jestli se jednou jedinkrát ohlédne na chaloupku, její odvaha se sesype jako domeček z karet a ona se poběží schovat pod svou postel a už nikdy odtamtud nevyleze.

Musím myslet na mámu, umiňovala si. Musím být silná kvůli ní.

Vynořila se ze stínů sadu na louku a při pohledu na převalující se černé mraky si připadala malá jako červíček. Stále drobně přšelo.

V duchu si vyhubovala, že marní čas, a začala se brodit mokrou polehlou trávou dolů ze svahu k hranici Čaromýtiny. Zapadala do lepka-
vého bahna až po kotníky a brzy zrudla námahou a zadýchala se.

„Budeme pryč dlouho?“ ozval se Bramley z hlubin jejích kučer.

„Cože?“

„Jestli budeme z Čaromýtiny dlouho pryč. Kdy se vrátíme?“

„Jak to mám vědět?“ odsekla Hazel. Uvědomila si, že nemá žádný plán a že vůbec netuší, co je na cestě oba čeká.

„No dobrá, nemusíš se hned rozčilovat.“ Vyhrabal se z hnízda a usadil se jí na rameni. „A kam tedy jdeme?“

„To taky nevím,“ odpověděla. „Zatím sleduju tu vyšlapanou stopu. Co kdybys *přemýšlel*, než plácneš nějakou hloupou otázkou?“

„Byla jsi vždycky tak protivná?“

Hazel se zhluboka nadechla a začala počítat do deseti.

„Jo?“ dotíral Bramley.

„Ne. Až od té chvíle, co jsem potkala tebe.“ Po kůži jí přeběhl plamen hněvu a hned se zasyčením zhasl.

„Musíš se naučit ovládat své čáry,“ poučil ji Bramley a srst mu na oplátku taky zajiskřila. „Vidím, že cestování s tebou bude velice *náročný* zážitek.“

Než přešli louku a ocitli se na pěšině plné kaluží, Hazel už měla všechno oblečení úplně promočené.

„Co je *tamto*?“ vypískl Bramley.

Hleděli na vzrostlý živý plot, který se táhl do nekonečna na obě strany, vysoký a neproniknutelný, podobný nějakému obrannému valu z doby bronzové. Lesklé listí břechtanu se překrývalo jako dračí šupiny a bylo hustě protkané hadovitými šlahouny ostružiní, jehož trny byly skoro tři centimetry dlouhé.

„Hraniční plot,“ zašeptala Hazel. „Vede podél celé Čaromýtiny. Není v něm žádný průlez nebo branka – věř mi, už jsem si ho několikrát důkladně prohlédla.“

„Nikdy ses nepokusila prosekat si cestu ven?“

Hazel se otřásla. „To by bylo velice nebezpečné.“

„Proč?“ zeptal se Bramley a podezíravě čenichal na všechny strany. „Vždyť je to jen rostlina.“

„Ne tak ledajaká. Máma ho začarovala, aby se na Čaromýtinu nic nedostalo.“

„Aha. A co aby se sem nedostalo?“

„To mi nikdy neřekla. Ale myslím, že něco zlého.“ Hazel rozemnula jeden list v prstech, byl teplý a voskově mastný.

„Někdy si myslím, že ho slyším dýchat, jako by byl živý. Cítíš to?“

„Takový nesmysl!“ vypískl Bramley, skočil Hazel za ucho a celý se chvěl.

„Podívej,“ ukázala Hazel na místo, kde byly nízko nad zemí šlahouny zpřetrhané. „Tudy ten démon určitě prolezl.“

Sundala si kapuci, odhrnula vlasy z čela a vkleče nakoukla do díry. Když její oči uvykly šeru, uviděla nekonečné bludiště zlověstně vyhlížejícího ostružiní mizejícího ve tmě. Zhoupala se na patách a vstala. „Ale jak překonal to kouzlo? Jen máma a Mary znají zaklínadlo, které zajišťuje bezpečný průchod.“

„Prosím, řekni, že existuje ještě jiná cesta ven,“ žadonil Bramley. „Plši jsou alergičtí na tmu. Máme z ní depresi.“

„Myslela jsem, že plch je noční tvor,“ zabručela Hazel a mračila se do tmy.

„No já tedy ne!“

Hazel ho zlehka vzala do ruky a přidržela si ho před obličejem. „Nemám na vybranou, Bramley. Půjdu tam a tím to hasne. Jestli chceš zůstat tady... máš poslední příležitost.“

Bramley rozmrzele zafuněl, ale neřekl nic.

„Tak dobře.“ Hazel ho bezpečně ukryla do malé kapsičky na pláštěnce a naposledy se ohlédla po Čaromýtině.

Srdce jí toho dne div nepuklo podruhé; krajina, kterou milovala, zmizela za hustou clonou ocelově šedého deště, který pošpinil kouzlo její matky, jež dřív živilo zdejší stromy a květiny. Nastal konec Čaromýtiny, nyní zahalené do těžkého pláště mraků a bouřky.

Vrátím se, pomyslela si. Zhluboka se nadechla jako plavec před skokem do vody a pak se střemhlav vrhla do živého plotu.

Razila si cestu vnější vrstvou listů do hlubin plotu. Vzduch tam byl vlhký jako ve skleníku. Napínala v tom ponurém přítomí zrak, jednou rukou tápala před sebou a druhou si držela nad hlavou, aby ji šlahouny nešvihaly do obličeje.

Z kapsičky se ozval Bramleyho přidušený hlásek: „Je to sice krajně

nepravděpodobné, ale kdybychom se odsud náhodou dostali, co můžeme očekávat na druhé straně?“

„Anglii.“

„Co je to ‚Anglii‘?“

„To není ‚Anglii‘, ale ‚Anglie‘. Je to země.“

„Aha. A jak je ta Anglie velká?“

Hazel vraštila obočí, jak se snažila prorazit si cestu pevně propletenými šlahouny. „Nevím. Au! Zpropadené ostružiní!“

„Tys tam nikdy nebyla?“

„Ne,“ řekla a otřela si krůpěje krve ze hřbetu ruky. „Máma vytvořila Čaromýtinu dřív, než jsem se narodila.“

„Proč?“

„Nevím,“ odpověděla Hazel. „Nikdy mi to neřekla, i když jsem se jí mnohokrát ptala.“ Narůstal v ní palčivý hněv, když pomyslela na všechna ta tajemství, která před ní máma skrývala. *Jasně že mi vůbec nevěřila!*

Čím dál se Hazel prodírala, tím v tunelu ubývalo prostoru. Musela se víc a víc krčit. Vzduch byl hustý jako sirup, sotva se tam dalo dýchat. Poblíž něco zašramotilo, jako by někdo utahoval smyčku. Žaludek se jí sevřel strachy. Šlahouny byly jako živé, stahovaly se k sobě a zabraňovaly průniku posledních záblesků světla.

„Bramley?“

„Ano?“

„Pohnuly se ty šlahouny proto, že jsem je rozhrnula, nebo...?“

„Nebo...?“

„Nebo se pohnuly samy od sebe?“ Hazel se ohlédla přes rameno. „Nevidím cestu zpátky,“ zděsila se. „Průchod se uzavřel.“

„Tak přestaň fňukat a *jdi dál!*“

„Polyká nás to,“ zabědovala a otočila se zase dopředu.

„Plot ví, že jsme tady. Nenechá nás uniknout. Jsme v pasti –“

Ozval se zvuk podobný prásknutí bičem, jeden trnitý šlahoun se vymrštil a bolestivě ji sekl do tváře. Hazel vykřikla a spadla pozpátku na zem.

„Hazel,“ zapištěl Bramley a zatahal jí za ucho. „Propána, uteč!“

Strach jí dodal sílu, aby se opět vrhla proti bariéře propletených lián, ale věděla, že se daleko nedostane. Plot je držel v kleštích a nehodlal je pustit.

Zemřeme tady, pomyslela si a strachy lapala po dechu.

Ostružiní se jí zaplétalo do vlasů a ovíjelo kolem krku. Vyvrískla, když se ze země vynořil nějaký kořen a omotal se jí kolem kotníku, takže spadla na zem a udeřila se do obličeje. Ležela v dusivé tmě a houští se nad ní zavřelo. Polykala naprázdno a kroutila se jako úhoř na vyschlém dně řeky. Šlahoun ostružiní se jí utáhl kolem krku a zarával se jí do kůže.

„Nemůžu... dýchat...“

Bramley jí vyběhl z vlasů a štípl jí pacičkami do nosu. „Poslyš,“ řekl naléhavě. „Použij své ohnivé kouzlo – to je naše jediná šance.“

„Nemůžu,“ sípala Hazel. „Nevím jak.“

„Vzpomeň si! Jak ses cítila, když jsi ten oheň vypustila poprvé?“

Hazel zavřela oči a rozpomínala se... „Hněv. Byla jsem strašně *roz-
hněvaná!*“

„Tak ten pocit zase vyvolej.“

„Já... já se moc bojím.“

Bramleymu vzplanula srst a šlahouny tím horkem ucukly. „Takže se vzdáváš?“ popíchl ji. „*Jak trapné*. Podívej se na sebe – to si říkáš ohni-
ce?“ Znovu jí štípl do nosu, až vyjekla. „Jsi jen hloupá malá holka. Tvé matce je lépe bez tebe.“

„Přestaň!“

„Nepřestanu, dokud nezačneš bojovat!“

Hazel zaječela vzteky a z kůže jí vyrazilo kouzlo. Ozářilo tmu a spálilo šlahouny. Bramleymu zaskvíly oči, vykulil je a rychle se jí zavrtil zpět do vlasů.

„To je ono, čarodějko, všechno to spal!“

Hazel se s námahou postavila a prudce oddychovala. Ověnčená plameny a kouřem udělala krok vpřed, pak další.

